

Overdenking over Psalm 27:8 gehouden op 12 november 2017 voorafgaande aan de viering van het Avondmaal

(lezing: Ps.27:7-14)

Gemeente van Christus,

Een van de dingen die ik als dominee al heel vroeg heb geleerd, dat is het groeten. (**dia 1**) Als student was ik op een zondag te gast bij een van de dominees van Urk, en toen ik 's middags meet hem naar de kerk liep waar hij moest voorgaan, toen gedroeg hij zich tot mijn grote verbazing als de toenmalige koningin: hij knikte naar links en hij knikte naar rechts en maakte regelmatig een handgebaar bij elke Urker die hij tegenkwam, en dat waren er heel wat, want Urkers zijn een kerkgaand volk. Ik was dat als stadsjongen helemaal niet gewend, want wij groetten alleen mensen die we goed kenden. Maar in mijn eerste gemeente ontdekte ik al gauw, dat het daar niet anders was. Het was een klein dorp, en ik kende misschien de mensen nog niet, maar ze kenden mij wel, en als ik niet groette, dan sprak dat niet in mijn voordeel. Dan zeiden ze: Doornie is eigenwies – en dat was het ergste wat ze van je konden zeggen. Sindsdien is het groeten mijn tweede natuur geworden, het knikken en zwaaien zit in mijn hart.

En zo horen we vanmorgen in onze tekst over iets, dat in het hart van de maker van onze Psalm zit. Daar zit een stem, die zegt: Zoekt mijn aangezicht (**dia 2**). Waar komt die stem vandaan? Het is de echo van wat hij van God heeft meegekregen. Hij had het gehoord als er werd voorgelezen uit de wet van Mozes. Hij kende het van uitspraken van de profeten. “Zoekt de Here!” Kom voor zijn aangezicht. Het werd gezegd tegen mensen in nood, als ze strijd hadden omdat ze belaagd werden door vijanden of dreigende dingen: Ga ermee naar God. Het werd gezegd tegen mensen die van God waren afgedwaald of in zonde waren gevallen: Keer terug, zoekt de Here, Hij wil je vergeven! Het werd gezegd in vreugde en verdriet. Het werd gezegd tegen enkele gelovigen en het werd gezegd tegen het volk: God laat zich vinden als je naar Hem verlangt.

Dat zoeken naar God, dat zit diep verborgen in alle mensen. Vaak gaat het wel schuil. Het zit weggestopt onder een heleboel drukte, of onder moderne stoerdoenerij: wij mensen redden onszelf wel. En toch, als de grote vragen komen, dan komt het soms toch naar boven: zou er niet iets meer zijn dan alleen het aardse? Dan kennen zelfs ongelovige mensen soms iets als een vaag gebed. Dat is die echo in het hart, de stem van de Schepper in zijn schepsel. En door het geloof gaat die stem veel duidelijker klinken. God krijgt een gezicht, en naar dat gezicht, naar wie Hij is, leren we vragen.

Ja, dat dat klinkt in ons hart, dat komt bij God vandaan (**dia 3**). Van Uwentwege zegt mijn hart dit, zegt de dichter van onze Psalm. En dat is een prachtige ontdekking. Het is niet een menselijke wensdroom alleen, het is de wens van God. Hij wil gevonden worden. Hij wil, dat u Hem kent! God vindt het treurig, als wij bij Hem langs leven. Hij wil ónze God zijn, de God van zijn volk. En dat is een grote genade. Je kunt zelfs zeggen: dat is de redding van ons mensen. Want het pad dat de mensheid is ingeslagen is het pad bij God vandaan. Het is het pad naar het ongeluk. Het is het pad van de van elkaar afgekeerde gezichten: verzonken in onszelf leven we ons eigen leven, mensen los van elkaar, en vervreemd van God. En God had dat kunnen aanvaarden, zich verongelijkt kunnen terugtrekken. En soms verbergt Hij zijn gezicht ook wel, maar toch blijft vanuit God de roep klinken: Mens, waar ben je? Zoekt mijn aangezicht! Zelfs zijn verborgenheid heeft uiteindelijk als doel, dat wij weer zoeken gaan, dat wij ontdekken dat we iets missen, dat we Hem missen.

En ze zijn er, mensen die God zoeken, die naar Hem vragen. (**dia 4**) Ja gemeente, u bent er! Want u bent vanmorgen hier naar toe gekomen, naar deze plek, waar je het aangezicht van God kunt vinden. Zelfs als u het niet krijgt in de preek of de liederen, dan krijgt u het nog in de zegen: de Here doet zijn aangezicht over u lichten, Hij verheft zijn

aangezicht, Hij kijkt op, Hij kijkt u aan, en geeft u vrede. “Ik zoek uw aangezicht” – ik hoop tenminste dat u hier zo bent gekomen. Want in dat woord zoeken, daarin zit opgesloten dat we wel wat moeite moeten doen om God te kunnen ontmoeten. We moeten het wel willen. Je kunt zelfs zittend in de kerk nog bij hem langs kijken. Dan passeren we Hem, maar Hij blijft onopgemerkt. Zoeken – dat is actief zijn, omdat je iets wilt vinden. En zo, zoekend mag u luisteren naar de Bijbel en de uitleg en uitzien naar het Avondmaal.

Want dat aangezicht van God, dat staat voor een persoonlijke ontmoeting (**dia 5**). Als je iemand aankijkt, dan stel je je ervoor open, dat de ander iets gaat zeggen. Met zo'n open blik begint een contact. En als God zijn gezicht naar ons toekeert, dan laat hij ons zijn liefde zien. Dat is hier vanmorgen te vinden. In het Avondmaal zien we Gods gezicht. We zien: liefde voor ons, afgedwaalde mensen. We zien: een God die er voor ons is. We zien een God, die alles voor ons over heeft. Brood wordt gebroken, wijn wordt vergoten, en daarin zit Gods aangezicht. Daarin zit het geheim van Christus, God die naar de wereld kwam om het verloren contact te herstellen, om ons genadig aan te kijken, en onze blik weer te trekken naar Hem.

Zo gaat onze tekst in vervulling. God vraagt naar ons: Zoek Mij. Ik ben te vinden. En die vervulling is af, als u antwoordt: ik zoek U, Here. Verberg U niet voor mij. Ik wil u vanmorgen zien.

Amen.